

# «Llengua meva»

Rosa Fabregat

Tinc un poema ben explícit, «Llengua meva», publicat en el meu primer poemari, *Estelles*, guanyador del Premi de Poesia Ciutat de Martorell 1978, que fa referència a la meva lluita pel domini del català.

Vaig tenir com a professor l'estimat Jordi Mir, amb qui vaig encetar una amistat que no s'ha estroncat mai. Quan sortia del laboratori, tornava a casa a retrobar-me amb el fill de pocs mesos, l'abraçava, delerosa, i assitia, els dies que tocava, a les classes de català que Mir impartia al CIF.

Sempre he lluitat pel domini de la llengua cercant les revistes científiques, com feien Poe i tots els altres escriptors que han especulat en la seva obra amb el coneixement científic, en una tasca constant i apassionada, tant pel que fa a les meves novel·les de pre-realitat, com quan vaig presidir, emocionada, a petició dels companys, la primitiva Societat Catalana de Ciència-Ficció i Fantasia (SCCFF), que va néixer, feliç, al Pati Romàntic de l'Ateneu Barcelonès, un dia de sol brillant de primavera que els companys d'aleshores, de ben segur, no oblidarem mai.

Aquella primitiva SCCFF era una branca de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC), que va propiciar el bon Jaume Fuster.

I sempre amb Antoni Munné-Jordà i Jordi Solé i Camardons a la vora, Montserrat Galícia, Bea Puig, Salvador Macip, Jordi de Manuel, Toni Segarra, que maquetava la revista que la nostra jove societat editava. Sense aquells companys a la vora, no hauria acceptat de presidir la SCCFF que acabava de néixer en aquell jardí tan emblemàtic de l'Ateneu Barcelonès.

La nostra SCCFF es va consolidar en la primera trobada de la societat a Vilanova i la Geltrú, impulsada per Antoni Munné-Jordà, amb el suport de l'AELC i la presència de Jaume Fuster, membre de la Junta de l'AELC, i de Jordi Sarsanedas, llavors president de l'Ateneu Barcelonès.

Amb el pas del temps, la SCCFF es va desprendre de l'AELC; però, sortosament, en l'actualitat, s'hi

ha tornat a vincular, i aquesta tardor se n'ha fet una segona convenció a Vilanova i la Geltrú els dies 25 i 26 de novembre.

Per acabar, transcripció tot seguit el poema «Llengua meva»:

*Llengua meva  
trossejada, maleïda,  
humiliada, ofesa.  
Em produeix un plaer  
imprecís i intens  
retrobar-te dins la meva  
mà adulta, a tu, adolescent  
en mi encara. Feixuga,  
plena de dubtes,  
cerco el teu conreu  
en un desig furiós  
de posseir-te.*

*La teva música  
anhelada,  
buscada,  
sentida,  
ara, tancada dintre les meves mans,  
ressorgirà  
nova, neta,  
petita, poruga,  
elaborada, eruga,  
s'aixecarà papallona  
sobre el cel obert.*

NOTA: Rosa Fabregat, escriptora de novel·la i poesia, i farmacèutica d'ofici, guardonada amb la Creu de Sant Jordi 2017, és autora de més d'una vintena d'obres, entre les quals destaquen *Embrió humà ultracongelat núm. F-77* (1984) i la continuació d'aquesta, *Pel camí de l'arbre de la vida* (1985), recopilades posteriorment en *La dama del glaç* (1997), o *La capellana* (1988, 1994), que ha arribat a la tercera edició el 2017 en un projecte impulsat per l'Institut d'Estudis Ilerdencs.